

**Mario
Puzo**

**Četvrti
Kenedi**

Prevela
Eli Gilić

Laguna

Naslov originala

Mario Puzo

THE FOURTH K

Copyright © 1990 by Mario Puzo

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

MOJOJ DECI

Entoniju

Doroti

Judžinu

Virdžiniji

Džozefu

Svi likovi i događaji u ovoj knjizi izmišljeni su i svaka sličnost sa stvarnim ljudima ili događajima sasvim je slučajna.

PRVA KNJIGA

VELIKI PETAK – USKRS

PRVO POGLAVLJE

Oliver Olifant ima stotinu godina i um bistar kao planinski potok. Na njegovu žalost.

Bio je to um toliko bistar i suptilan da je uspeo da zadrži čistu savest, iako je prekršio mnoštvo moralnih zakona. Um toliko prepreden da Oliver Olifant nikada nije upao u gotovo neizbežne zamke svakodnevnog života: nikada se nije ženio, kandidovao za političku funkciju niti je slepo verovao ijednom prijatelju.

Na ogromnom osamljenom imanju s jakim obezbeđenjem, udaljenom samo šesnaest kilometara od Bele kuće, Oliver Olifant, najbogatiji čovek u Americi a možda i njen najmoćniji građanin, očekivao je dolazak svog kumčeta, vrhovnog tužioca Sjedinjenih Američkih Država – Kristijana Klija.

Oliverov šarm nije zaostajao za njegovom genijalnošću i stekao je moć zahvaljujući obema karakteristikama. Iako je imao sto godina, moćnici su još tražili njegove savete i oslanjali se na njegova analitička zapažanja u tolikoj meri da su mu nadenuli nadimak „Prorok“.

Kao savetnik predsednika, Prorok je predvideo ekonomske krize, krah Volstrita, pad dolara, oticanje stranog kapitala, neverovatne cene nafte. Predskazao je političke poteze Sovjetskog Saveza i neočekivana pomirenja protivnika iz Demokratske i Republikanske stranke. Ali iznad svega, stekao je deset milijardi dolara. Bilo je prirodno što se poštuju saveti toliko bogatog

čoveka, čak i kada nije u pravu. Ali Prorok je gotovo uvek bio u pravu.

Prorok je ovog Velikog petka razmišljao o zabavi povodom svog stotog rođendana. Proslava će se održati na Uskrs u ružičnjaku Bele kuće, a domaćin će biti niko drugi do predsednik Sjedinjenih Američkih Država – Frensis Zavijer Kenedi.

Bilo je razumljivo što se Prorok tašto radovao tom veličanstvenom događaju. Svet će ga se ponovo na trenutak setiti. Biće to njegovo poslednje pojavljivanje na pozornici, pomislio je s tugom.

U Rimu je na Veliki petak sedmoro terorista obavljalo poslednje pripreme za ubistvo pape Rimokatoličke crkve. Grupa sastavljena od četvorice muškaraca i tri žene verovala je da su oni oslobodioci čovečanstva. Sebe su nazivali „Hristovima nasilja“.

Vođa ove naročite grupe bio je mladi Italijan, iskusan u terorističkim tehnikama. Za ovu operaciju je uzeo nadimak Romeo – to je godilo njegovom mladalačkom smislu za humor. Romeova sentimentalnost ublažavala je njegovu intelektualnu ljubav prema čovečanstvu.

Romeo se kasno posle podne na Veliki petak odmarao u sigurnoj kući koju je obezbedila međunarodna organizacija *Stotina*. Ležao je na izgužvanoj posteljini isprljanoj pepelom i noćnim znojem i čitao *Braću Karamazove*. Nožni mišići bili su mu zgrčeni od napetosti, a možda i od straha, nije ni bitno. Proći će, kao i uvek. Ali ova misija je veoma složena, različita i sadrži brojne opasnosti za duh i telo. Na ovoj misiji će biti pravi „Hrist nasilja“. To ime bi ga uvek nasmejalo zato što je neodoljivo podsećalo na jezuite.

Romeo je rođen kao Armando Đandži u bogatoj porodici više klase. Oni su mu obezbedili nedovoljno ali skupo religiozno vaspitanje, a ta je mešavina vređala njegovu asketsku prirodu, te se sa šesnaest godina odrekao svetovnih dobara i katoličke

crkve. A sada, u dvadeset trećoj, postoji li za njega veća pobuna od ubistva pape? Ali Romeo je ipak osećao sujeverni strah. Kao dete je primio svetu pričest od kardinala s crvenim šeširom. Romeo će se uvek sećati tog pretećeg crvenog šešira boje paklene vatrene stihije.

Pošto je obavio sve rituale koje Bog iziskuje, Romeo se pripremao da izvrši zločin toliko užasan da će ga stotine miliona ljudi proklinjati, budući da će se otkriti njegovo pravo ime. Biće uhvaćen. To je deo plana. Ali vremenom će ga slaviti kao junaka koji je pomogao da se promeni postojeći surovi društveni poredak. Ono što je ozloglašeno u jednom veku, biće proglašeno svetim u sledećem. I obrnuto, pomislio je osmehujući se. Prvi papa koji je uzeo ime Inoćentije, pre mnogo vekova, izdao je papsku bulu koja dozvoljava mučenje, a bio je slavljen zbog širenja prave vere i spasenja jeretičkih duša.

Romeovom mladalačkom smislu za humor dopadalo se i to što će crkva kanonizovati papu koga namerava da ubije. On će stvoriti novog sveca. A koliko je mrzeo sve te pape! Ovog papu Inoćentija IV, papu Pija, papu Benedikta, koji su blagosiljali dok su se bogatili i gušili pravu veru u ljudsku slobodu, te izveštačene čarobnjake što su zataškavali nesreću u svetu svojim neverovatnim neznanjem i gorkim uvredama veri.

On, Romeo, jedan od *Prve stotine* „Hristova nasilja“, doprineće uništenju te proste magije. Iako ih prosto nazivaju teroristima, Prva stotina raširila se Japanom, Nemačkom, Italijom, Španijom, čak i Holandijom obraslom lalama. Treba istaći da nemaju nijednog člana u Americi. Ta demokratska zemlja, u kojoj se rodila sloboda, imala je samo intelektualne revolucionare, koji padaju u nesvest kada vide krv. Oni aktiviraju bombe u praznim zgradama pošto upozore ljude da ih napuste i veruju da je javni razvrat na stepeništima državnih ustanova čin idealističke pobune. Stvarno su odvratni. Nije ni čudo što Amerika nije dala nijednog člana revolucionarnoj Stotini.

Romeo prestade da sanjari. Do đavola, on ne zna ima li ih stotinu. Možda ih ima pedeset-šezdeset, to je samo simboličan broj. Ali takvi simboli ujedinjuju ljude i privlače medije. On je zapravo siguran samo da je on jedan od prvih članova, kao i njegov prijatelj i zaverenik Jabril.

Čuju se zvona s jedne od brojnih crkava u Rimu. Gotovo je šest posle podne ovog Velikog petka. Za sat će stići Jabril da preispita sve pojedinosti složene operacije. Papino ubistvo predstavljaće otvaranje sjajno zamišljene šahovske partije, niz hrabrih dela koja su oduševljavala Romeovu romantičnu dušu.

Romeo je jedino prema Jabrilu osećao strahopoštovanje, i fizički i psihički. Jabril zna za izdaje među državama, licemerje zakonitih autoriteta, opasan optimizam idealista i iznenadne preokrete u odanosti čak i najposvećenijih terorista. Ali Jabril je pre svega genije revolucionarnog ratovanja. On prezire sitne milosti i detinjasta sažaljenja koja utiču na većinu ljudi. Jabril ima samo jedan cilj: da stvori slobodnu budućnost.

A on je nemilosrdniji nego što će Romeo ikad biti. Romeo je ubijao nedužne ljude, izdao svoje roditelje i prijatelje, ubio sudiju koji ga je svojevremeno štitio. Romeo je shvatao da politička ubistva mogu označavati oblik ludila – bio je spreman da plati tu cenu. Ali kada mu je Jabril rekao: „Nisi pravi revolucionar ako ne možeš da baciš bombu na obdanište“, Romeo je odgovorio: „To nikada neću moći.“

Ali može da ubije papu.

A poslednjih nekoliko tamnih rimskih noći, užasna mala čudovišta, fetusi snova, pokrivala su Romeovo telo ledenim znojem.

Romeo je uzdahnuo, skotrljao se s prljavog kreveta i otišao da se istušira i obrije pre nego što stigne Jabril. Znao je da će Jabril njegovu čistoću protumačiti kao dobar znak da je moral na visokom nivou pred predstojeću misiju. Jabril je, kao mnogi senzualisti, verovao u određenu količinu lickanja. Romeo je, kao istinski asketa, mogao da živi i u govnama.

* * *

Jabril je preduzeo uobičajene mere predostrožnosti dok je rimskim ulicama išao do Romea. Ali sve je zapravo zavisilo od unutrašnje bezbednosti, odanosti boraca i integriteta *Prve stotine*. Ali oni, čak ni Romeo, nisu znali prave razmere misije.

Jabril je Arapi koji lako može da prođe kao Sicilijanac, kao i mnogi Arapi. Na mršavom tamnoputom licu su mu brada i vilica bile iznenađujuće istaknute i grube, kao da ima dodatni sloj kostiju. U slobodno vreme je puštao paperjastu bradu da ih pokrije. Ali brijač se kada bi učestvovao u nekoj operaciji. Poput anđela smrti, neprijatelju je pokazivao svoje pravo lice.

Oči su mu bile svetle, kosa je tek počela da mu sedi, a čvrstina njegove vilice kao da se ponavljala i u širokim grudima i ramenima. Noge su mu bile duge za kratko telo i prikrivale su njegovu fizičku snagu. Ali ništa nije moglo sakriti budnu inteligenciju njegovih očiju.

Jabril se gnušao cele ideje *Prve stotine*. Mislio je da je to savremeni način da se privuče pažnja javnosti i prezirao je njeno zvanično odricanje od materijalnog sveta. Ti univerzitetski obrazovani revolucionari poput Romea previše su romantični u svom idealizmu i suviše oholi da bi pristali na kompromise. Jabril je znao da je mala doza potkupljivosti neophodna za prikupljanje novca za revoluciju.

On se odavno odrekao moralne taštine. Imao je čistu savest onih koji veruju, zato što je znao da je svim srcem posvećen poboljšanju čovečanstva. Nikada nije sebe osuđivao zbog koristoljubivih dela. Zbog ličnih ugovora s šaicima, gospodarima nafte, da ubije njihove političke suparnike. Zbog povremenih zadataka da ubije nekog od onih novih afričkih državnika koji su, budući obrazovani na Oksfordu, naučili kako da pregovara. Zbog nasumičnih terorističkih napada za razne ugledne političke vođe – ljude koji vladaju svime osim životom i smrću.

Prva stotina nije znala za ta dela, a svakako ne Romeo. Jabril je primao novac od Holanđana, Engleza i od američkih naftnih kompanija, od ruske i japanske obaveštajne službe, čak ga je za jedno izuzetno tajno ubistvo svojevremeno unajmila CIA. Ali to je bilo u ranim danima.

Trenutno je lepo živio, nije bio asketa – ipak je svojevremeno bio siromašan, iako nije rođen u siromašnoj porodici. Voleo je dobra vina i gurmansku hranu, raskošne hotele, uživao je u kockanju i često se prepuštao telesnim uživanjima sa ženama. Uvek je plaćao to uživanje novcem, poklonima i ličnim šarmom. Gnušao se romantične ljubavi.

Uprkos tim „revolucionarnim slabostima“, Jabril je u određenim krugovima bio poznat po svojoj volji. Nimalo se nije plašio smrti, što i nije toliko neobično, ali bilo je jedinstveno što se ne plaši bola. Možda je zbog toga mogao da bude toliko nemilosrdan.

Godinama se dokazao. Bio je potpuno nesalomiv pod bilo kojom vrstom fizičkog ili psihičkog pritiska. Preživio je zatvore u Grčkoj, Francuskoj i Rusiji i dva meseca isleđivanja izraelske bezbednosne službe, čija je stručnost izazvala njegovo divljenje. Savladao ih je, možda zato što je njegovo telo imalo sposobnost da izgubi osećaj pod prinudom. Konačno su svi shvatili da je u bolu Jabril čvrst kao stena.

A kada bi on nekoga zarobio, često je šarmirao svoje žrtve. To što je bio svestan toga da je donekle lud predstavljalo je deo njegovog šarma, kao i deo straha koji je izazivao. Ili možda nedostatak zlonamernosti u njegovoj okrutnosti. Sve u svemu, on je bezbrižni terorista koji uživa u životu. Čak i sada, dok se pripremao za najopasniju operaciju u svom životu, uživao je u mirišljavim ulicama Rima i sumraku Velikog petka ispunjenom zvonjavom bezbrojnih crkvenih zvona.

Sve je bilo pripremljeno. Romeovi ljudi su spremni. A Jabrilova grupa će sutra stići u Rim. Dva tima će odsesti u različitim sigurnim kućama, a njihova jedina veza biće njihove vođe. Jabril

je znao da je ovo veliki trenutak. Predstojeći Uskrs i dani posle predstavljaju sjajnu tvorevinu.

On, Jabril, nateraće narode da krenu putevima kojih se gnušaju. Zbaciće sve te gospodare iz senke; oni će postati njegovi pioniri i sve će ih žrtvovati, čak i sirotog Romea. Samo smrt ili slom živaca mogu mu pokvariti planove. Ili, da bude iskren, jedna od stotinu mogućih grešaka u rasporedu. Ali uživao je u tome što je operacija toliko složena i genijalna. Jabril se zaustavio na ulici da se divi lepoti tornjeva katedrale, srećnim licima Rimljana i svojim melodramatičnim razmišljanjima o budućnosti.

Ali kao i svi oni koji veruju da mogu promeniti tok istorije svojom voljom, inteligencijom i snagom, Jabril nije razmišljao o nepredviđenim događajima i slučajnostima kroz istoriju, kao ni o mogućnosti da mogu postojati ljudi gori od njega. Ljudi odgajeni po strogim društvenim pravilima, s maskom dobroćudnih zakonodavaca, mogu biti daleko nemilosrdniji i suroviji.

Dok je posmatrao posvećene ushićene hodočasnike na rimskim ulicama, vernike u svemogućeg Boga, bio je ispunjen svešću o sopstvenoj nepobedivosti. On će se ponosito vinuti iznad oprostaja njihovog Boga zato što na krajnjim dometima zla mora nastati dobro.

Jabril se sada nalazio u jednoj od siromašnih rimskih četvrti, gde je bilo lakše zastrašiti ili podmititi ljude. Stigao je do Romeove sigurne kuće kada se smračilo. Veliko dvorište stare četvorospratne stambene zgrade beše napola okruženo kamenim zidom; u svim stanovima su se nalazili članovi podzemnog revolucionarnog pokreta. Jabrila je dočekala jedna od tri žene iz Romeovog tima. Mršava žena u farmerkama i plavoj teksas košulji raskopčala se gotovo do struka. Nije nosila brushalter, ali se obline grudi nisu videle. Već je ranije učestvovala u Jabrilovim operacijama. Nije je voleo, ali se divio njenoj surovosti. Jednom su se posvađali, ali ona nije odstupila.

Žena se zvala Eni. Kose crne kao gavranovo krilo, imala je frizuru kao princ Valijant, što nije odgovaralo njenom grubom,

tupom licu, ali je isticalo blistave oči koje su svakoga, čak i Romea i Jabrila, odmeravale s izvesnim gnevom. Još nije znala sve pojedinosti misije, ali čim je videla Jabrila, shvatila je da je veoma značajna. Ovlaš se osmehnula i bez reči zatvorila vrata za njim.

Jabril je s gađenjem primetio kako je kuća prljava. Po dnevnoj sobi bili su razbacani prljavi tanjiri i čaše, ostaci hrane i novine. Romeov tim bio je sastavljen od četvorice muškaraca i tri žene, sve samih Italijana. Žene su odbijale da spremaju. Bilo je u suprotnosti s njihovim revolucionarnim uverenjima da obavljaju kućne poslove kada su na operaciji ukoliko i muškarci ne rade svoj deo. A muškarci, fakultetski obrazovani i mladi, verovali su u ženska prava ali razmazile su ih italijanske majke, a znali su i da će tim za podršku očistiti kuću za njima. Neizgovoreni kompromis glasio je da ne obraćaju pažnju na prljavštinu. Taj kompromis smetao je jedino Jabrilu.

„Baš ste svinje“, rekao je.

Eni ga je odmerila s hladnim prezirom. „Nisam kućepaziteljka“, odgovorila je.

Jabril je odmah postao svestan njenih kvaliteta. Nije ga se bojala, niti koga drugog. Bila je istinski vernik. Bila je potpuno spremna da gori na lomači.

Romeo je strčao niz stepenice – toliko lep i vitalan da je Eni oborila pogled – i zagrlio Jabrila s iskrenom nežnošću, pa ga izveo u dvorište. Seli su na malu kamenu klupu. Noćni vazduh bio je ispunjen mirisom prolećnog cveća i čulo se tiho brujanje – zvuk bezbrojnih hodočasnika koji su vikali i pričali u Rimu za vreme posta. Povrh toga, zvonjava stotinu crkvenih zvona pozdravljala je predstojeći Uskrs.

Romeo je pripalio cigaretu i rekao: „Konačno je došlo naše vreme, Jabrile. Naša imena postaće besmrtna bez obzira šta se dogodi.“

Jabril se nasmejao tom prikrivenom romantizmu, osetivši blagi prezir prema Romeovoj želji za ličnom slavom. „Ozlo-

glašena“, rekao je. „Takmičimo se s dugom istorijom terora.“ Jabril je razmišljao o njihovom zagrljaju. S njegove strane je to bio dokaz profesionalne ljubavi. Ona je, međutim, bila prožeta uspomena užasa, kao da su oceubice koji stoje nad ocem koga su zajedno ubili.

Uz zidove dvorišta gorele su mutne svetiljke, ali lica su im ostala u tami. „Sve će saznati kada bude došlo vreme“, istakao je Romeo. „Ali hoće li verovati našim motivima? Ili će nas predstaviti kao ludake? Do đavola, budući pesnici će nas shvatiti.“

„Ne možemo sada da brinemo o tome“, odgovorio je Jabril. Osetio bi stid kada bi Romeo postao teatralan; to ga je navodilo da sumnja u njegovu efikasnost, iako se dokazao više puta. Romeo je, usprkos nežnoj lepoti i maglovitim shvatanjima, bio istinski opasan čovek. Ali između njih dvojice je postojala suštinska razlika: Romeo je bio previše neustrašiv, dok je Jabril bio suviše lukav.

Pre samo godinu dana su zajedno hodali ulicama Bejruta. Na putu im se našla smeđa papirna kesa, naizgled prazna, masna od hrane. Jabril ju je obišao. Romeo je šutnuo kesu u slivnik. Različiti nagoni. Jabril je verovao da je sve na zemlji opasno. A Romeo je imao izvesno nedužno poverenje.

Bilo je još razlika. Sa svojim sitnim svetlim očima poput klikera Jabril je ružan, a Romeo je gotovo lep. Jabril se ponosio svojom ružnoćom, dok se Romeo svoje lepote stideo. Jabril je uvek bio svestan toga da se potpuna posvećenost nedužnog čoveka političkoj revoluciji mora završiti ubistvom. A Romeo je to tek nedavno shvatio, i to protiv svoje volje. Njegovo preobraćanje bilo je intelektualno.

Romeo je ostvarivao seksualne pobede zahvaljujući lepoti, a novac njegove porodice štitio ga je od ekonomskog poniženja. Bio je dovoljno pametan da zna kako njegova sreća nije moralno ispravna, pa se gnušao svog lagodnog života. Prepustio se čitanju i studiranju, što je učvrstilo njegova uverenja. Bilo je

neizbežno da ga neki od njegovih profesora radikalnih shvatanja ubedi da bi trebalo da doprinese poboljšanju sveta.

Nije želeo da bude poput svog oca, Italijana koji je provodio više vremena kod berberina nego kurtizana kod frizera. Nije želeo da provede život u zavodjenju lepih žena. A iznad svega nije želeo da troši novac koji smrdi na znoj siromašnih. Siromašni moraju da budu slobodni i srećni kako bi on mogao da bude srećan. Tako je posegao za drugom pričesti – knjigama Karla Marksa.

Jabrilovo preobraćanje bilo je dublje. On je kao dete živeo u rajskom vrtu u Palestini. Bio je srećan dečak, veoma pametan i predano je slušao svoje roditelje – naročito oca, koji mu je svakog dana po jedan sat čitao Kuran.

Njegova porodica živela je u velikoj vili s brojnom poslugom, na ogromnom čarobno zelenom imanju u toj pustinjskoj zemlji. Ali isteran je iz tog raja kada je imao pet godina. Njegovi voljeni roditelji su poginuli, a vila i vrtovi nestali su u oblaku ljubičastog dima. Odjednom je morao da živi u malom prljavom selu u podnožju planine. Postao je siroče koje je živelo od milosrđa rođaka. Njegovo jedino blago bio je očevo Kuran, štampan na finom pergamentu sa zlatnim ukrasima i raskošnim plavim kaligrafskim slovima. Uvek se sećao kako ga je otac po muslimanskom običaju čitao naglas. Božje reči proroku Muhamedu, reči o kojima se ne sme raspravljati. Kada je odrastao, Jabril je rekao jednom prijatelju Jevrejinu: „Kuran nije Tora“, i obojica su se nasmejali.

Gotovo odmah mu je otkrivena prava istina o proterivanju iz rajskog vrta, mada je to shvatio tek nekoliko godina kasnije. Njegov otac bio je tajni pobornik oslobođenja Palestine od Izraela i bio je jedan od podzemnih vođa pokreta. Izdali su ga i ubijen je u policijskoj raciji, a majka mu je izvršila samoubistvo kada su Izraelci bacili bombu na vilu i imanje.

Bilo je prirodno što je Jabril postao terorista. Njegovi rođaci i učitelji u mesnoj školi učili su ga da mrzi Jevreje, ali nisu u potpunosti uspeli. On je mrzeo svog Boga zato što ga je isterao iz raja njegovog detinjstva. S osamnaest godina je prodao očevo Kuran za veliku svotu i upisao se na univerzitet u Bejrutu. Tamo je svoje bogatstvo potrošio na žene i konačno, dve godine kasnije, postao pripadnik bejrutskog podzemnog pokreta. A za nekoliko godina postao je smrtonosno oružje. Ali sloboda njegovog naroda nije Jabrilu bila krajnji cilj. Na izvestan način, njegov rad je značio traganje za unutrašnjim mirom.

U dvorištu sigurne kuće, Romeu i Jabrilu je trebalo više od dva sata da pređu sve detalje misije. Romeo je neprestano pušio. Samo ga je jedno pitanje uznemiravalo. „Jesi li siguran da će me pustiti?“, pitao je.

„Kako te ne bi pustili s obzirom na to ko će biti moj talac?“, tiho je odgovorio Jabril. „Veruj mi, bićeš bezbedniji u njihovim rukama nego što ću ja biti u Šerhabenu.“

Poslednji put su se zagrlili u tami. Posle Uskrsa se više nikada neće videti.

Tog istog Velikog petka, predsednik Frensis Zavijer Kenedi zakazao je sastanak sa svojim savetnicima i potpredsednikom kako bi im saopštio novosti koje ih neće usrećiti.

Sastali su se u Žutoj ovalnoj sobi Bele kuće, njegovoj omiljenoj prostoriji, prostranijoj i daleko udobnijoj od čuvenog Ovalnog kabineta. Žuta soba je podsećala na dnevnu sobu i mogli su se udobno smestiti i poslužiti engleskim čajem.

Svi su ga čekali i ustadoše kada su ga agenti Tajne službe uveli u sobu. Kenedi je osoblju dao znak da sednu, a telohraniteljima da sačekaju ispred sobe. Dve stvari su mu smetale. Prva je bila što je po protokolu morao lično da naredi agentima Tajne

službe da izađu, a druga što je potpredsednica morala da ustane iz poštovanja prema njegovom položaju. U tome ga je nerviralo što je potpredsednik žena i što politička korektnost nadjačava društvenu pristojnost. To je bilo pojačano time što je potpredsednik Helen du Prej deset godina starija od njega, mada je i dalje veoma lepa žena koja poseduje neverovatnu političku i društvenu mudrost. Zbog čega ju je, naravno, izabrao za potpredsednika uprkos protivljenju moćnika iz Demokratske stranke.

„Prokletstvo, Helen“, rekao je Frensis Kenedi. „Nemojte ustajati kad god uđem u prostoriju. Sada ću morati svima da natočim čaj kako bih pokazao svoju poniznost.“

„Želela sam da izrazim svoju zahvalnost“, odgovorila je Helen du Prej. „Pretpostavila sam da ste pozvali potpredsednika na sastanak s osobljem zato što neko mora da opere sudove.“ Oboje su se nasmejali. Ostali nisu.

Romeo je završio cigaretu u mračnom dvorištu. Iza kamenih zidova je video kupole velikih rimskih crkava. Onda je ušao. Bilo je vreme za sastanak s članovima tima.

Eni je čuvala oružje tima, te je sada otključala veliki sanduk kako bi svima podelila oružje i municiju. Jedan od muškaraca je po podu dnevne sobe raširio prljavi krevetski čaršav na koji je Eni stavila ulje za podmazivanje i krpe. Svi će čistiti i podmazivati oružje dok budu slušali naređenja. Satima su slušali i postavljali pitanja, pa ponavljali svoja zaduženja. Eni im je podelila odeću za operaciju i svi su se šalili. Na kraju su zajedno seli da večeraju ono što su pripremili Romeo i ostali muškarci. Nazdravili su uspehu misije novim prolećnim vinom, a onda su neki od njih igrali karte pre nego što su se povukli u svoje sobe. Nije bilo potrebe za stražom; zaključali su se i ostavili oružje pored kreveta. Međutim, neki i dalje nisu mogli da zaspu.

Prošla je ponoć kada je Eni pokucala na vrata Romeove sobe. On je čitao. Pozvao ju je da uđe, a ona je brzo bacila njegov

primerak *Braće Karamazova* na pod. Gotovo prezrivo je pitala: „Opet čitaš to sranje?“ Romeo je slegnuo ramenima i odgovorio: „On me zabavlja. Njegovi likovi me podsećaju na Italijane koji se trude da budu ozbiljni.“

Brzo su se svukli i legli na leđa na prljavu posteljinu. Tela im nisu bila napeta od seksualnog uzbuđenja, već od tajanstvenog straha. Romeo je zurio u tavanicu, a Eni je zatvorila oči. Bila mu je s leve strane i desnom rukom je počela nežno i polako da ga zadovoljava. Ramena jedva da su im se dodirivala, a ostatak tela bio im je razdvojen. Kada je osetila da se Romeov ud ukrutio, nastavila je pokrete desnom rukom i počela da masturbira levom. Bio je to neprekidan spor ritam; Romeo je jednom ispitivački posegnuo za njenim malim grudima, ali ona je napravila grimasu poput deteta s čvrsto zatvorenim očima. Sada su joj pokreti bili čvršći i snažniji, mahniti i neujednačeni, i Romeo je ejakulirao. Dok je sperma navirala u Eninu šaku, i ona je doživela orgazam. Otvorila je oči. Vitko telo je izvila u vazduhu i okrenula prema Romeu kao da želi da ga poljubi, ali je sagla glavu i zagnjurila lice u njegove grudi, sačekavši da grčevi prestanu da joj potresaju telo. Onda je ravnodušno sela i obrisala ruku o prljav čaršav. Zatim je s mermernog noćnog stočića uzela Romeove cigarete i upaljač i pripalila.

Romeo je otišao u kupatilo i pokvasio peškir. Vratio se, obrisao joj ruke pa onda sebe. Zatim joj je dodao peškir i ona se izbrisala između nogu.

To su već radili na jednoj misiji i Romeo je shvatio da je ovo jedini oblik nežnosti koji ona dozvoljava. Toliko je žestoko branila svoju nezavisnost, iz samo njoj znanih razloga, da nije mogla podneti seks s muškarcem koga ne voli. Predložio joj je oralni seks, ali ona je i to smatrala oblikom predaje. Ono što je upravo uradila bio je jedini način na koji je mogla zadovoljiti svoje potrebe bez žrtvovanja ideala o nezavisnosti.

Romeo joj je posmatrao lice. Više nije bilo toliko strogo, niti su joj oči bile tako divlje. Zapitao se kako je mogla da postane

toliko ubojita s obzirom na svoju mladost. „Hoćeš li da spavaš sa mnom noćas? Samo zbog društva?“, pitao ju je.

Eni je ugasila cigaretu. „O, ne“, odgovorila je. „Zašto bih to želela? Oboje smo dobili ono što smo hteli.“ Počela je da se oblači.

„Bar bi mogla da kažeš nešto nežno pre nego što odeš“, našalio se Romeo.

Zastala je na vratima i okrenula se. Na trenutak je pomislio da će se vratiti u krevet. Osmehivala se i prvi put je u njoj video devojkicu koju bi mogao da zavoli. Ali onda se podigla na prste i rekla: „Romeo, Romeo, zašto si Romeo?“ Palcem je dodirnula nos i izašla.

Na Univerzitetu *Brigam Jang* u Provu, u Juti, dvojica studenata, Dejvid Džatni i Krajder Kol, pripremali su opremu za tradicionalni godišnji atentatorski „lov“. Ta igra je ponovo postala popularna kada je Frensis Zavijer Kenedi izabran za predsednika Sjedinjenih Američkih Država. Po pravilima igre, jedan tim studenata ima dvadeset četiri sata da izvrši atentat, odnosno da iz dečjih pištolja puca u kartonsku sliku predsednika s udaljenosti manje od pet koraka. A to bi trebalo da spreči odbrambeni tim – bratstvo za red i zakon – sastavljen od stotinu studenata. A „nagrada“ je služila za plaćanje pobjedničkog slavlja na kraju lova.

Osoblje i administracija fakulteta, pod uticajem mormonske crkve, nisu blagonaklono gledali na tu igru, ali ona je postala omiljena po studentskim gradovima širom Amerike – pravi primer uznemirujuće neumerenosti slobodnog društva. Deo dobrog raspoloženja mladih zasniva se na lošem ukusu i apetitu za onim što je prosto. A takva igra je ventil za bes protiv autoriteta – oblik pobune onih koji još ništa nisu postigli protiv onih već uspešnih. Ona predstavlja simboličan protest, svakako bolji od političkih demonstracija, nasumičnog nasilja i štrajkova. Igra lova je i dobar ventil za pomahnitale hormone.

Dejvid Džatni i Krajder Kol šetali su studentskim gradom ruku podruku. Džatni je osmislio plan, a Kol je trebalo da ga izvede. Zbog toga je Kol pričao, a Džatni samo klimao glavom dok su išli prema članovima bratstva koji su čuvali predsednikovu sliku. Kartonska slika Frensis Kenedija imala je prepoznatljivu sličnost, ali je bila ekstravagantno obojena: imao je plavo odelo, zelenu kravatu i crvene čarape. Na mestu cipela nalazio se rimski broj četiri.

Grupa koja je održavala red i zakon zapretila je Džatniju i Kolu dečjim pištoljima i dvojica lovaca su promenila smer. Kol im je dobacio šaljivu pogrdu, ali Džatni je bio tmuran. On je veoma ozbiljno shvatio svoj zadatak. Preispitao je plan i već je osećao sirovo zadovoljstvo zbog sigurnog uspeha. Šetali su se pred neprijateljima sa skijaškom opremom da bi im u glavama stvorili određenu sliku, kako bi kasnije mogli da ih iznenade. Kao i da ostave utisak da za vikend odlaze iz studentskog grada.

Igra je zahtevala da raspored kretanja lutke predsednika bude objavljen. Lutka će biti na pobjedničkom slavlju zakanom za to večer pred ponoć. Džatni i Kol su nameravali da napadnu pre isteka roka u ponoć.

Sve je ispalo onako kako su planirali. Džatni i Kol su se sastali u šest u dogovorenom restoranu. Vlasnik nije ništa znao o njihovim namerama. Oni su bili samo dvojica studenata koji su radili za njega protekle dve nedelje. Bili su odlični konobari, naročito Kol, i vlasnik je bio oduševljen njima.

U devet su došli predstavnici reda i zakona, stotinu njih, s lutkom predsednika. Rasporedili su stražare na sve ulaze u restoran. Postavili su lutku u sredinu, među stolove postavljene ukrug. Vlasnik je trljao ruke zbog mnoštva gostiju i shvatio je šta se događa tek kada je u kuhinji video dvojicu mladih konobara kako kriju dečje pištolje u činije za supu. „O, zaboga“, uzviknuo je. „To znači da ćete vas dvojica večeras dati otkaz.“ Kol mu se osmehnuo, ali Dejvid Džatni se preteći namrštio pre nego što su izašli u deo za ručavanje s činijama za supu, visoko podignutim kako bi sakrili lica.

Stražari su već pobeđnički nazdravljali kada su Džatni i Kol stavili činije na sto u sredini, skinuli poklopce i izvadili dečje pištolje. Uperili su oružje u lutku odevenu u blistave boje i opalili. Kol je jednom pucao i prasnuo u smeh. Džatni je pažljivo pucao tri puta pa bacio pištolj na pod. Nije se pomerao niti osmehivao sve dok ga nisu okružili stražari, koji su psovali i čestitali. Zajedno su seli da večeraju. Džatni je šutnuo lutku tako da je pala na pod gde se neće videti.

To je bio jednostavan lov. Na drugim fakultetima širom zemlje igra je bila ozbiljnija. Preduzete su složene bezbednosne mere, a iz lutaka je curila sintetička krv.

U Vašingtonu je vrhovni tužilac Sjedinjenih Američkih Država imao dosje o ovim šaljivim atentatorima. Fotografije i biografije Džatnija i Kola privukle su mu pažnju. Odlučio je da pošalje tim koji će njihov život detaljnije ispitati.

U petak pred Uskrs dvojica ozbiljnih mladića odvezli su se od *Instituta za tehnologiju* u Masačusetsu do Njujorka. U odeljku za prtljag zgrade lučke uprave ostavili su mali kofer. Oprezno su se probijali kroz gomilu pijanih beskućnika, oštrookih makroa i kurvi koji su tumarali hodnicima zgrade. Njih dvojica su bili geniji koji su kao dvadesetogodišnjaci već bili asistenti profesora fizike i pripadnici naprednog univerzitetskog programa. U koferu se nalazila mala atomska bomba, koju su napravili od ukradenog laboratorijskog materijala i neophodnog plutonijuma. Bilo im je potrebno dve godine da ukradu sve materijale, malo-pomalo, krivotvoreći izveštaje o eksperimentima kako bi krađa prošla neopaženo.

Adam Griz i Henri Tibot proglašeni su genijima s dvanaest godina. Roditelji su ih vaspitali da budu svesni svoje odgovornosti prema čovečanstvu. Nisu imali nijedan porok osim znanja. Zbog toga su prezirali one apetite koji predstavljaju čireve na zadnjici čovečanstva, poput alkohola, kocke, žena, pohlepe i droge.

Oni su podlegli opojnoj drogi jasnog rasuđivanja. Imali su društvenu svest i videli su zlo u svetu. Znali su da je proizvodnja atomskog oružja pogrešna i da sudbina čovečanstva visi o koncu, te su odlučili da urade ono što je neophodno kako bi sprečili paklenu katastrofu. Posle godinu dana detinjastih priča odlučili su da uplaše vlasti. Pokazaće im koliko je poremećenom pojedincu lako da čovečanstvu nanese smrtni udarac. Napravili su malu atomsku bombu, snage pola kilotone, kako bi mogli da je postave i upozore vlasti na njeno postojanje. Mislili su da su zbog toga što nameravaju da učine, jedinstveni, nalik na bogove. Nisu znali da su psihološki izveštaji uglednog istraživačkog seminara, koji je vlada finansirala da bi se otkrile moguće opasnosti atomskog doba, upravo to predvideli.

Za vreme boravka u Njujorku, Adam Griz i Henri Tibot poslali su upozoravajuće pismo redakciji *Njujork tajmsa* i objasnili svoje motive; tražili su da pismo bude objavljeno pre nego što ga pošalju vlastima. Sastavljanje pisma iziskivalo je mnogo vremena, ne samo zbog toga što je svaka reč pažljivo birana kako bi pokazali da nemaju zle namere, već i zato što su koristili slova isečena iz starih novina koja su lepili na prazne listove papira.

Bomba će biti aktivirana sledećeg četvrtka. Do tada će pismo biti u rukama vlasti i bomba će sigurno biti otkrivena. To će biti upozorenje svetskim vladarima.

Tog Velikog petka u Rimu Tereza Ketrin Kenedi, ćerka predsednika Sjedinjenih Američkih Država, odlučila je da okonča svojevredni egzil u Evropi i da se vrati da živi sa ocem u Beloj kući.

Njeni pratioci iz Tajne službe već su preduzeli sve potrebne pripreme za put. Po njenim uputstvima rezervisali su karte za let od Rima do Njujorka za Uskrs.

Tereza Kenedi imala je dvadeset tri godine i studirala je filozofiju u Evropi, prvo na Sorboni, a onda na Univerzitetu u

Rimu. Nedavno je raskinula ozbiljnu vezu s jednim italijanskim studentom radikalnih shvatanja, na obostrano olakšanje.

Volela je svog oca, ali je mrzela to što je on predsjednik zato što je bila previše odana da bi javno izrazila svoje mišljenje, a ono se razlikovalo od njegovih shvatanja. Ona je verovala u socijalizam; sada je bila pobornik bratstva među ljudima. Bila je feministkinja u američkom stilu; ekonomska nezavisnost je temelj slobode, te nije osećala grižu savesti zbog starateljskih fondova koji su joj slobodu obezbeđivali.

S radoznom, ali ipak potpuno ljudskom moralnošću odbacila je sve povlastice i retko je posećivala oca u Beloj kući. A možda ga je podsvesno krivila za majčinu smrt, budući da se borio za političku moć dok mu je žena umirala. Kasnije je poželela da se izgubi u Evropi, ali po zakonu je Tajna služba morala da je čuva pošto je bila član najbliže predsednikove porodice. Pokušala je da odbaci njihovu zaštitu, ali otac ju je zamolio da to ne radi. Frensis Kenedi joj je rekao kako ne bi mogao podneti da joj se nešto dogodi.

Terezu Kenedi su čuvala dvadesetorica agenata u tri smene. Bili bi u njenoj blizini kada bi otišla u restoran ili s momkom u bioskop. Iznajmljivali su stanove u istoj zgradi kao ona i imali komandni kombi na ulici. Nikada nije bila sama. A svakog dana je svoj dnevni raspored morala podneti šefu obezbeđenja.

Njeni čuvari bili su dvoglava čudovišta: delom sluge, a delom gospodari. S naprednom elektronskom opremom su mogli da čuju kako vodi ljubav kada bi dovela momka u stan. A bili su zastrašujući – kretali su se poput vukova, nečujno lebdeli s budno nagnutim glavama kao da njuše vetar dok su se zapravo naprezali da čuju zvuke iz mikrofona u uhu.

Tereza je odbila „sigurnosnu mrežu“, odnosno bliski nadzor. Vozila je svoja kola, nije im dozvoljavala da budu u stanu do njenog, odbijala da šeta okružena njima. Zahtevala je „bezbednosni spoljni krug“ – da podignu zid oko nje kao da je ona velika bašta. Na taj način je mogla imati lični život. Takav dugo-

vor doveo ju je u nekoliko ponižavajućih situacija. Jednog dana je ostala bez sitnine za telefon dok je bila u kupovini. Učinilo joj se da je nedaleko videla jednog telohranitelja kako se pretvara da kupuje. Prišla mu je i zatražila četvrt dolara. Čovek ju je preneraženo pogledao, a ona je shvatila da je pogrešila i da on nije njen telohranitelj. Prasnula je u smeh i počela da se izvinjava. Čovek joj je oduševljeno dao četvrt dolara. „Sve za Kenedijeve“, šaljivo je rekao.

Kao većina mladih, Tereza Kenedi je verovala, bez ikakvih dokaza, da su ljudi „dobri“, kao što je i samu sebe smatrala dobrom. Učestvovala je u marševima za slobodu, zalagala se za dobro i bunila protiv zla. Trudila se da ne bude pakosna u svakodnevnom životu. Kao dete je Indijancima dala sadržaj svoje kasice prasice.

Budući ćerka predsednika Sjedinjenih Američkih Država, bilo je neobično što podržava aktiviste koji se bore za legalizaciju abortusa i što se njeno ime povezivalo s radikalnim i levičarskim organizacijama. Trpela je medijske zloupotrebe i uvrede političkih protivnika.

Bila je nedužno i savesno otvorena u ljubavnim vezama; verovala je u potpunu iskrenost i mrzela prevare.

Dok je živela u inostranstvu, doživela je nekoliko neprijatnosti, što je trebalo da je nauči značajnim lekcijama. U Parizu je grupa skitnica koja je živela ispod jednog mosta pokušala da je siluje dok je lutala u potrazi za lokalnim gradskim duhom. U Rimu su dva prosjaka pokušala da joj otmu tašnu dok im je davala novac. U oba slučaja ju je spasla oprezna Tajna služba. Ali to nije uticalo na njeno uverenje da su ljudi dobri. Svako ljudsko biće u duši nosi besmrtnu klicu dobrote i svako može da se iskupi. Kao feministkinja je, naravno, saznala za tiraniju muškaraca nad ženama, ali nije mogla istinski da shvati surovu silu koju su muškarci koristili u svom svetu. Nije mogla da razume da jedno ljudsko biće može surovo da izda drugo.